

De vriendschap der wereld.

<https://hdl.handle.net/1874/353492>

g.c.

8

DE VRIENDSCHAP

DER

WERELD.

Te ROTTERDAM, bij

M. WIJT & ZONEN,

Drukkers van het Nederlandsche Zendinggenootschap.

1853.

No. LXXVI.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

VOORBERIGT.

Gecommitteerden van het Nederlandsche Zendinggenootschap, tot het opstellen, verzamelen en uitgeven van kleine Stukjes ter bevordering van Evangelische kennis en godzaligheid, ook bij mingeoefenden: —
namelijk: L. DIBBITS, L. MERENS, Predikanten,
H. E. VINKE Th. Dr. en Hoogleeraar te Utrecht,
J. MOLL, Jacobz., Predikant te 's Gravenhage,
W. VAN DER LEEUW, Predikant te Amsterdam,
R. ADRIANI en J. J. VAN OOSTERZEE Th. Dr.,

Predikanten te Rotterdam, overeenkomstig hun ambt en hunne bediening, dat oogmerk gaarne willende bevorderen, en in uitzigt op des Heeren medewerkenden zegen, bieden het nevensgaande Stukje hunnen landgenooten aan; erkennende intusschen geene uitgave voor echt, dan welke door een hunner of door de drukkers dezes onderteekend is.

M. W. J. S. J. J. J.

DE VRIENDSCHAP DER WERELD.

De vriendschap der wereld, wordt die ook nog door u gezocht, mijn lezer? Zeg niet te haastig: neen! Gij zoudt u kunnen bedriegen. Gij ziet er genoeg om u henen, die zóó die wereld liefhebben en aanhangen, dat gij u schamen zoudt aan hen gelijk te zijn. Hier ziet gij er, die buitensporig zijn in velerlei zingenot, en er zich aan overgeven en verslaven, zoodat zij zelfs de palen van welvoegelijkheid te buiten gaan, en zich aan verlies van eer en goeden naam blootstellen. Dáár vindt gij oneerlijken en bedriegers, die geene middelen ontzien om te verkrijgen, wat zij verlangen, en liever stelen dan arbeiden, en wat zij op zondige wijs verkregen hebben, dan ook

veelal op zondige wijs gebruiken en verkwis-
ten. Onder zulke vrienden der wereld zoudt
gij niet gaarne medegeteld worden. Gij
kunt u dan ook verblijden, hoop ik, dat gij
niet, gelijk menige wellusteling en dronk-
aard, het merkleeken uwer zonde op het
aangezicht draagt, dat gij niet, gelijk menige
oneerlijke, wordt gewantrouwd en geschuwd.
Ja, ik hope, gij behoort ook niet onder die
slaven der zonde, die wel bij de wereld
als zoodanig niet bekend staan, maar toch
schrikken zouden, als anderen al hunne ge-
heime gangen wisten, en zij openlijk moes-
ten verantwoorden, hoe zij wat zij bezitten
verkregen hebben. Maar zoudt gij niet toch
wel een vriend der wereld kunnen zijn?

Hier leven er, in hooger en lageren
stand, velen, vooral jeugdige menschen,
alleen voor zingenot. Zij jagen allerlei ver-
maken na. Zij zoeken slechts vrolijk gezels-
chap en houden allen ernst voor somber-
heid. Zij schuwen stille eenzaamheid en
bedaard nadenken. Zij zijn behaagziek en
ijdel, en zoeken door opschik of geestigheid
of aangename toon aller aandacht te trek-

ken. Dáár stellen anderen zich rijk worden en winst behalen tot het doel van hun leven. Zij zijn er geheel mede vervuld, en spannen er al hunne krachten voor in, en gevoelen zich dan eerst gelukkig, als het hun gebeurde eenig voordeel te behalen, en den schat te vergrooten, die hun later genoegelijke en gemakkelijke dagen belooft, of waardoor hun invloed, hun aanzien en gezag zal klimmen. Elders werkt de vlijtige huisvader enkel voor de tijdelijke welvaart van zijn gezin, dat hij den zijnen genoeg moge kunnen bezorgen, en zij in kleeding en uitspanningen, in uiterlijke beschaving, in bekwaamheid en talent voor anderen niet behoeven te zwichten, dat hij zelf uit ruime beurs zijne vrienden moge kunnen onthalen, zijne schuldenaars voldoen, zijne gaven uitreiken, dat hij eens aan zijne kinderen een voor zijn' stand aanzienlijk vermogen nalate. Of de ijverige, zorgvuldige, nette huismoeder is er aanhoudend op bedacht, dat er orde en bevalligheid, of althans reinheid heersche in hare woning, dat huisraad en kleeding zich daardoor kenmerken, dat

de tafel wél aangerigt, en de kelder goed voorzien zij, en eigene kleeding en die van de leden des gezins van ruim bezit, van goeden smaak, of althans van hare naauwlettendheid getuige. Zouden die allen ook geen vrienden der wereld moeten heeten, alleen op het tegenwoordige en zienlijke bedacht, uitsluitend zorgende voor de dingen van dit korte leven, zich daarin verlustigende, daarmede vervuld van den vroegen morgen tot den laten avond? Zouden die allen niet van de wereld hun geluk verwachten, en wanen het daarin te vinden, al kenmerken zij zich ook door uiterlijke onberispelijkheid, al is ook hun ijver, hunne naarstigheit op zich zelve te prijzen, al zijn zij misschien in hooge mate goedhartig, al bedoelen zij ook zich zelve niet, maar getroosten zich velerlei zorg en inspanning voor anderen? Hoe is het u, mijn lezer! hebt gij ook in de eene of andere beeldtenis de uwe herkend?

Gij kunt echter niet toegeven, dat al het genoemde zonde zou zijn. Gij vraagt, of ons Gods gaven niet geschonken zijn om ze

te genieten, of wij alle vrolijkheid moeten vaarwelzeggen, of sombere ernst en angstvallige vrees voor iedere uitspanning het kenmerk is van ware vroomheid. Op die laatste vragen zeg ik stellig: neen! En op de eerste, of wij Gods goede gaven niet genieten mogen, zeg ik met PAULUS: Alle schepsel Gods is goed, en er is niets verwerpelijk, met dankzegging genomen zijnde (1). Met dankzegging genomen zijnde, schrijft de Apostel. Gelijk hij er ons meê doet gevoelen, dat Gode het genieten Zijner gaven dan alleen behaagt, wanneer het geschiedt als onder Ziju oog, en alzoo ook met verlangen om ze te gebruiken naar Zijnen wil, zoo geeft hij er ons te gelijk een' toetssteen door in handen, waaraan wij ieder genot, of het al of niet geoorloofd zij, beproeven kunnen. Hij zegt u: kunt gij, als gij des avonds of wel des nachts van uw gemaskerd bal, of uit den schouwburg, of van uw drinkgelag en uw kaartspel naar huis keert, God danken, dat Hij u die genoegelijke uren geschonken

(1) 1 Tim. IV: 4.

heeft? Hij leidt u tot het onderzoek, indien gij anders gewoon zijt niet voor dat gij de knieën gebogen hebt voor God u ter ruste te leggen, of gij na een alzoo doorgebragten avond regt tot bidden gestemd zijt. Maar, zegt gij, als ik vlijtig arbeide voor mijn gezin, of als huismoeder alles naauwlettend bestuur en voor mijne kinderen onvermoeid zorg drage, zal dat wereldzin heeten en zonde wezen? Dat naauwlettend bestuur en die onvermoeide zorg zal op zich zelf wel betamelijk zijn. Wie zou het tegenspreken? Maar zeer zeker ziet God er den wereldzin bij in uw hart, wanneer gij met de tijdelijke behoeften uwer kinderen, of met den wensch en den toeleg dat het alles ordelijk, rein, bevallig zij in uwe woning, doorgaans zoo vervuld zijt, dat gij slechts daarvoor leeft, en er het ééne noodige bij vergeet, alsof dat huis uw eeuwig huis ware, alsof voedsel voor het ligchaam de edelste spijs ware, alsof bij de bewoners van eene reine woning het binnenste ook rein ware. Gewis, aardsche zorg maakt aardsgezind, wanneer het geen zorgen is onder God.

Ziet gij misschien nog zoo niet in, waarom het liefhebben der wereld, het ingenomen zijn met de eene of andere van hare gaven en genietingen zonde moet heeten, zoodat gij er u over zoudt te schamen hebben, vergun mij, dat ik er u opmerkzaam op make.

Zou het geen misbruik zijn van Gods gaven? Voorzeker wil die milde Vader, dat wij Zijne gaven vrolijk genieten. Den wijn doet Hij uit de aarde voortkomen, zegt de dichter, die het hart des menschen verheugt (1). Hij maakte de aarde zoo schoon, opdat onze oogen er zich in zouden verlustigen. Hij geeft ons het genot van vriendschap en liefde, opdat de last onzer zorgen zou worden verligt, en wij, na den vermoeijenden arbeid des daags, aan den avond ontspanning en rust genieten in den vertrouwelijken en gezelligen kring. Maar Hij heeft er ons meer bij toegedacht dan dit vlugtige genot. In elke gave en ieder genoegen, ons door Hem beschikt, komt Hij tot ons, en

(1) Ps. CIV: 15.

vraagt ons hart, dat wij het Hem geven, dat wij Zijne vadergunst begeeren en genieten, dat alleen zielverzadigend goed, dat wij Hem onze hoogste liefde schenken, en onverdeeld Hem aanhangen. Maar doen wij dat, als wij ons hechten aan Zijne gaven, en die roemen en waarderen, alsof zij de bronnen waren van ons geluk? Neen! dan vergeten wij Hem, en hebben alleen oog en hand voor de gave, en zien de hand voorbij, die ze ons toereikt. Dan meenen wij aan die gave zoo genoeg te hebben, dat wij den gever wel kunnen missen, en als wij het geliefde goed of genot slechts hebben, vragen wij niet: wie is God voor mij? Dan maken wij Gods zegeningen tot een voedsel voor onze zondige neigingen, deze voor zijne hebzucht, en gene voor zijnen wellust, deze voor zijne eerezucht, en gene voor zijne traagheid. Dan sterken wij er ons door in onze vermeende zelfgenoegzaamheid en onze eigenwijsheid, en verwijderen ons hoe langer zoo verder van God, om onzen weg te gaan naar eigen zin en lust.

Bedenkt gij ook wel, die alzo Gods gaven

geniet, dat gij juist daardoor Gods hoogste gave versmaadt, dien Verlosser, dien God ons gaf in Zijn' eigen Zoon, en dat eeuwige leven, dat in Hem is? Die Verlosser werd ook aan u gegeven, en leefde niet alleen, maar stierf ook voor u, opdat gij begenadigd zoudt worden, en dan als begenadigde vrolijk en dankbaar leven zoudt voor God. Maar als gij de wereld aanhangt, en u meest bekommert om haar goed en haar genot, dan leeft gij onnadenkend en zorgeloos daarheen, en keert niet tot u zelve in, en wordt u niet bewust van uwe groote schuld bij God, en vraagt niet naar vergeving door Christus' bloed, en denkt aan geen vaarwelzeggen van wereld en zonde. Zoudt gij echter door uw zondigen tegen God en uwe schuld bij Hem niet in een groot en dreigend gevaar verkeeren? Zou de genadige beschikking Gods tot uwe redding uwe hoogste opmerkzaamheid niet verdienen? Zou u niet eene liefde bewezen zijn, zoo groot, dat gij haar in eeuwigheid niet kunt vergelden? Denkt eens: God schonk u Zijn' eigen Zoon, en gaf Hem over, dat Hij

stierf voor uwe zonden. God wil u niet alleen van straf ontslaan, maar zelfs tot Zijne kinderen u aannemen, en dan u vrijmaken van de slavernij der zonde. Denkt eens: CHRISTUS verliet voor u de hoogste heerlijkheid, en kwam uit den hemel op deze lage aarde, en zocht er rusteloos de verlorenen op, en bood er moedig aan de boozen het hoofd. En nu liet Hij zich door die boozen, al was Hij geheel onzondig, de heiligheid zelve, toch, als ware Hij de snoodste misdadiger, de zonde zelve, aan het kruis nagelen. Daardoor werd Hij eene verzoening voor de zonden der wereld, naar den wil Zijns Vaders, opdat gij het verderf zoudt ontgaan, en eeuwig zoudt leven, opdat gij tot Hem zoudt komen, en dan, u geheel op Hem verlatende, door Zijne liefde overmeesterd zoudt worden, en volkomen voor God gewonnen. En als gij dan nu, met het kruis van dien Heer voor oogen, hoogstens eenige voorbijgaande aandoening gevoelt, maar in den grond des harten onbewogen blijft, al spreekt Hij tot u op den roerendsten toon, als gij dan zegt met uwe

daad, dat gij niet besluiten kunt uw aardisch genot, dat u van Hem terughoudt, te laten varen, en aan dat genot, dat uwe zinnen streelt, de voorkeur geeft boven het geestelijk genot van Gods liefde, als gij dan den hemel wel wilt missen, zoo gij de aarde maar behouden moogt, zegt mij, zou dat slechts eene zwakheid zijn, waarbij men een goed en beminnelijk mensch konde heeten? Zoudt gij u over die zonde als weinig beteekenend ligt kunnen henzetten?

Ik kan mij niet voorstellen, dat iemands geweten, na dit alles wel bedacht te hebben, hem nog zou vrijspreken. Voorzeker! gij zoudt geen vriend der wereld willen blijven. Gij stelt u voor haar eens de vriendschap op te zeggen. Maar nu reeds? Neen! gij zijt nog jong, of in de kracht van het leven. Nu kunt gij er nog niet toe besluiten. Nu is het ook, zoo dunkt u, haast van u niet te vergen. Maar als gij nog wat ouder zult zijn geworden, als gij niet meer gevoegelijk zoo met anderen kunt mededoen, of als gij uwe zaken zult hebben aan kant gedaan, of als gij met de jaren van zelf

wat ernstiger zult zijn geworden, dan zal het gebeuren, meent gij, hoopt gij. Ja, gij meent het, en gij hoopt het; maar is er voor die hoop wel grond? Waarlijk, er is veel meer reden van te vreezen, dat ieder uitstel uw vaarwel zeggen van de wereld bezwaarlijker, onwaarschijnlijker maakt.

Oordeel zelf, en raadpleeg uwe ervaring. Ik vrees, gij wordt bij toeneming aan de wereld verkleefd, en zij blijft, niet slechts uwe vriendin, maar zij wordt uwe meesteres, die u beheerscht. Als gij aan uwe zinnelijke neigingen voldoet, dan voedt gij deze, en zij worden sterker. Gij wordt er aan gewoon om u te verlustigen in het berekenen van uwe winst, om deze of die uitspanning te genieten, of eenige drift in te volgen, en het gaat u als den man, die dagelijks op vasten tijd sterken drank gebruikt, en, als dat uur geslagen is, als van zelf grijpt naar glas en flesch, of den weg inslaat naar de kroeg. Gij verkrijgt bij toeneming vrienden, die ook de wereld liefhebben, wier omgang en voorbeeld op u werkt, van wie

gij u niet ligt zult afscheiden. Gij maakt u bij toeneming van de menschen afhankelijk, en kunt hun gezelschap niet missen, en bouwt op hunne genegenheid, en vreest voor hunne ongunst en afkeuring.

Ik wil van u hopen, dat uw geweten nu nog hoorbaar spreekt, en somtijds zelfs eene ernstige strafrede houdt, zoodat gij wel eens heel wat goede voornemens opvat (die echter tot hiertoe onuitgevoerd zijn gebleven.) Maar zal dat zoo blijven, of zelfs wel toenemen, zoo als gij mogelijk u verbeeldt? Neen! gij zult uw geweten tot zachter spreken, en daarna tot zwijgen weten te brengen. Uwe liefde voor de wereld zal u verschoonlijker, onschuldiger voorkomen, en gij zult er u minder over bezwaren. De gedachte aan God zal zeldzamer bij u worden, en zich door uw zingenot gemakkelijker laten verdrijven. En als uw geweten nog eens waagt tegen uwe lusten en neigingen op te treden, en de gedachte aan dood en eeuwigheid u aangrijpt, zoodat het u bang wordt, dan zal het geweten echter zwichten, omdat uw genot u zoo lief is

geworden, dat gij het u tot geen' prijs wilt laten ontnemen, en er ziel en zaligheid voor achterstelt.

En zal dan het licht, dat in u is, niet duisternis worden (1)? O! let er op, gij ontmoet er genoeg, waarin de redelijke, voor eene eeuwigheid geschapene, onder het evangelie levende mensch bijna niet meer is te herkennen. Gij denkt wel allereerst aan de wellustigen, aan de dronkaards, die zich verdierlijken, en bijna geen ander genot schijnen te kennen, dan wat de hond en het zwijn met hen deelen, maar wat deze nog veel minder onmatig gebruiken. Gij denkt ook aan de vele duizenden, die dag aan dag het antwoord zoeken op de vragen: wat zullen wij eten? of wat zullen wij drinken? of waarmede zullen wij ons kleeden? (2) alsof zij enkel ligchaam waren. Maar let vooral niet minder op den man van veel bedrijf, die van den vroegen morgen tot den laten avond leeft voor zijne zaak, voor zijn kantoor, voor zijne boerderij, en geen oor of oog heeft voor iets

(1) Matth. VII: 23. (2) Matth. VI: 31.

hoogers dan geld en goed, en als hij er eens eenigen tijd afneemt, dien toewijdt aan een' bijzonder smakelijken maaltijd. Stelt u de huismoeder voor, die leeft en zweeft in al de stoffelijke belangen van haar huis, en daar moete noch tijd voor ontziet, maar geen' tijd heeft om ter kerk te gaan of den Bijbel te lezen; die raad weet voor menigerlei kwaal, maar naar geen raad voor hare ziel wil hooren; die vlug en handig helpt bij menig klein en groot bezwaar, maar het zich niet aantrekt, dat hare kinderen voor eeuwig dreigen verloren te gaan. Denkt inzonderheid aan de vele ouden, nu ingetogen, al hebben zij vroeger uitgespat, nu buiten staat om te werken, zoodat zij vele malen de kerk konden bezoeken, en dagelijks Gods woord lezen konden, maar geheel lusteloos tot het een en het ander, en zoo ongevoelig en stomp geworden, dat de hartelijkste toespraak hen niet meer roert, alsof hun geweten onberoepelijk doof, en het oog hunnes geestes blind ware geworden.

Ziet! zoo zult gij ook worden, als gij

uitstelt de vriendschap der wereld vaarwel te zeggen. Of gij zult niet zoo worden, omdat gij vroeger, te midden van uw aardsch begeeren, van uw zondig genieten, zult worden weggerukt. En hoe zal het u dan zijn, als gij, ten einde toe vriend der wereld gebleven, daar aankomt in de wereld der geesten? Ach! gij brengt er niets van het uwe mede. Waar uw hart aan hing, wat gij lief hadt, waar gij uwe vreugd in zocht en uw' steun, dat laat gij alles hier achter. Gij rijke! komt daar als een arme; gij groote en magtige! als een uiterst geringe; gij krachtvolle man, die hier gevaren trotseerdet! als een hulpeloos ellendige; en gij vrolijke jongeling! als een radeloos bedroefde. Zoo komen er niet allen; want die schatten voor den hemel vergaderd heeft, brengt die schatten mede, en vindt de erfenis, die in den hemel voor hem bewaard werd (1). Wie hier reeds, hoewel Hem niet ziende, maar geloovende, zich verheugde in JESUS CHRISTUS met eene onuitsprekelijke en heerlijke vreugd (2), die

(1) 1 Petr. I: 4.

(2) 1 Petr. I: 8.

heeft, nu hij zijn' Heer en Heiland aanschouwt, nog veel hooger blijdschap. Maar de vriend der wereld, gelijk hij niets medebrengt, zoo vindt hij ook niets in die wereld der geesten, dat hij het zijne kan noemen. CHRISTUS is hem vreemd, is hem niet de reddende Zaligmaker, maar de veroordeelende Rigter. Met de verlostten kan hij zich niet vereenigen; het zijn diezelfde, die hem hier niet behaagden, omdat zij zoo ernstig waren, en die hij niet begreep, wanneer zij spraken van den weg der behoudenis. En die vreugd, welke het hart der verlostten doorstroomt, en hen dankend voor hun' God en hun' Heiland doet nederknielen, zij kan hem niet verkwikken en streelen: hij heeft er geen' smaak voor en geen vatbaarheid.

Nu verzoek ik de lezers van mijn boekje, als zij tot hiertoe gekomen zijn, dat zij het dan eenige oogenblikken nederleggen, en tot zich zelven inkeeren, en vragen: wie ben ik? ook nog een vriend der wereld? of reeds een vriend van God?

Het gaat u misschien als den verloren zoon in de gelijkenis, dat gij buiten u zelven zijt,

en tot u zelven komen moet (1), dat gij u zelven duidelijk bewust moet worden van uwen toestand, wie gij zijt, wat u ontbreekt, in welk gevaar gij verkeert. Of zijt gij wakker geworden? Ziet gij, wat gij mist, wat u dreigt? Vraagt gij misschien in verlegenheid, door vruchtelozen strijd ontmoedigd: hoe word ik van die wereld nog los? Ik wil u raad geven. Wend u tot den Heiland, den eenigen Redder uwer ziel, en zoek allereerst door Hem vergeving. Ik hoop, gij ziet uwe schuld; gij wilt haar niet bedekken; gij acht haar groot. Voor die schuld dan vergeving gevraagd van dien God, die ons zelf den Redder gaf, en wilde, dat Hij leed voor onze zonden. De vergeving dier schuld in geloove aangenomen, als zekerlijk ook u geschonken, in kinderlijk vertrouwen op Gods woord, dat getrouwe en alle aanneming waardige, dat genade verkondigt aan geheel de schuldige wereld. Als gij dat doet, dan zal uw verlangen, dat de liefde voor de wereld wijke uit uw hart, niet ophouden. Integendeel, het zal sterker

(1) Luk. XV: 17.

worden en bestendiger. Maar de onrust zal ophouden en de vrees, en met het verlangen zal ook de verwachting toenemen, dat uw hart los zal worden van de wereld, en God er die eerste plaats zal verkrijgen, die Hem toekomt. Dat durven wij verwachten van dien Vader, die zelfs Zijn' eigen ' Zoon niet spaarde, maar Hem voor ons overgaf. Als wij dien Zoon aannemen, dan vertrouwen wij, dat Hij ons met dien Zoon alle dingen schenken zal, en dan vooral het noodigste, en het edelste, het aan Hem gewijde hart, het hart waar CHRISTUS in woont. Wij vertrouwen, dat Hij ons daartoe met kracht versterken zal door Zijnen Geest in den inwendigen mensch (1). Wij gevoelen ons te meer met die kracht aangedaan, hoe nauwer wij met CHRISTUS verbonden worden en vereenigd. Verlangt gij dan, dat zoo veel aardsch begeeren, als u nog eigen is, van u wijke, en gij een geestelijk en hemelsgezind mensch wordet, zoo zoek nauwe verbindtenis, gemeenzaam verkeer met den Heiland. Stel u gedurig Zijne heerlijkheid voor oogen, waarbij geene andere haalt,

(1) Eph. III: 16 en 17.

Zijne heiligheid, Zijn' brandenden ijver voor Gods eer, Zijne zelfverzakende liefde, Zijn vurig verlangen naar de redding der zielen. Zie, hoe Hij gelukzalig is, omdat Hij leeft bij den Vader, en die Vader door Hem wordt verheerlijkt, en een verloren wereld door Hem wordt behouden. Laat de vlam uwer liefde gedurig voedsel vinden bij dat heilig liefdevuur, dat er brandt in het hart van uwen Verlosser, opdat ook uw hart er geheel van doorgloeid, en al uwe lage begeerten er door verteerd worden. Bestrijd vooral uwe liefde voor de wereld door het aanschouwen van het kruis uwes Heeren. Zie dáár hoe de aardsehe zin de menschen blind maakte voor de heerlijkheid van den Eeniggeborene des Vaders, en zij Hem verwierpen, en aan het kruis sloegen, omdat Hij hun zinnelijk verlangen niet bevredigde. Merk het op, dat die Heer juist daar het toppunt bereikte Zijner grootheid, juist daar het voorwerp was van de diepste bewondering en aanbidding des hemels, waar niets aan Hem overbleef, dat Hem bij den zinnelijken mensch aanbeval, waar Hij ten toon hing als het uitvaagsel der maatschappij.

Leer er de grootschheid des levens, de toejuicing der wereld bij klein achten, en zij het u eene vreeselijke voorstelling, dat gij u zoudt overgeven aan genot, en baden in weelde, en er u de zinnen door zoudt laten streelen, waar gij den Heer de grievendste smarten ziet dragen, en naakt aan den kruispaal ziet bloeden. Schroom daarom echter niet Gods gaven te genieten, en ontwijk niet angstvallig alle vrolijkheid, alsof de hemelsgezinde mensch de aarde met al wat zij heeft en geeft verachten moest, en hier als in een' kerker moest zuchten. Neen! toon aan de wereld, dat de hoogste vreugd, de vreugd in God en christus, ons hart voor alle vreugde opent, die Gods aardsche gaven opleveren, maar tevens tot het regte genot en gebruik dier gaven ons terugbrengt. De Christen is geen vriend der wereld, maar een vriend van God. Hij gebruikt die wereld onder Gods oog en geniet haar uit Gods hand; maar hij verwacht een hooger vreugd, wanneer die wereld hem ontzinkt, en de Heer hem tot zich neemt in het huis des Vaders. Lezer! laat ons zulke Christenen zijn!

A 2420678

Bij M. WIJT & ZONEN, Drukkors van het Nederlandsche
Zendinggenootschap, worden ook uitgegeven de
volgende KLEINE STUKJES.

No.	Cents.	No.	Cents.
1. Evangelische herinneringen aan Kranken.....	10	39. Men doet niet wat men kan.	12½
2. Over het nuttig Kerkgaan..	7½	40. Chr. onderrigt tot moed en hope	15
3. Over het doen van Belijdenis	7½	41. Waarom word ik niet beter.	17½
4. Een woord v. menschen, die niet ter kerk kunnen gaan	7½	42. Wie zijn hier op aarde de gelukkigste menschen.....	15
5. Het Christendom beschaamd door Heidenen.....	10	43. Gedenk te sterven.....	15
6. Evangelische herinneringen aan Bedroefden.....	15	44. Het voorbidden, een pligt der Christelijke liefde....	12½
7. Evangel. herinneringen aan Vaders en Moeders.....	15	45. Opw. tot getrouwe deelne- ming in het Maand. Gebed.	17½
8. Een woord aan Vaders en Moeders over den Doop..	3	46. Troostw. voor Christenen..	15
9. Over het allerbeste Boek....	7½	47. Bijbelsch Leesb voor Kranken.	15
10. Onderw. over het Bijbel lezen	20	48. Iets uit het leven van Felix Neff. Pred. der Waldenzen.	20
11. Levensgeschiedenis van den Heer Jezus Christus.....	17½	49. Het Geloof in Jezus Christus, naar Joh. VI.....	20
12. Iets over het Avondmaal....	12½	50. De Christelijke Oefenschool..	20
13. Opwekking tot de huisselijke Godsdienst.....	12½	51. De Goede Herder.....	17½
14. Zamenpraak tusschen drie vriend. over de Wedergeb.	7½	52. Bijbelsch Onderwijs over 's Menschen Bekeering....	17½
15. Het Leven van William Kelly	10	53. Genade en Pligt.....	17½
16. Drie Zamenpraaken tusschen een' Leeraar en een' Huism.	10	54. Geschenk aan allen die Gods woord mogen hooren.....	17½
17. Het dorp Eerenhoef, tot vo- rigen welvaart hersteld...	20	55. De Zelfbeproeving.....	17½
18. Het nadeel van het bij de straat loopen der kinderen.	12½	56. Het wandelen als kinderen des Lichts.....	17½
19. Waarsch. tegen de Ontucht..	—	57. Een woord aan allen die gaarne het beste voorbeeld wenschen te volgen.....	17½
20. Iets v. herstelden uit krankh.	12½	58. Iets over het Geweten.....	17½
21. Iets voor Guvangenen.....	25	59. Christelijke Godsvrucht, geen Bwceperij.....	17½
22. Geschenk der Christelijke liefde voor Kinderen.....	20	60. Geschied. v. Johannes Eliot.	17½
23. Geschenk voor Lidmaten....	15	61. Een woord over onzen Gees- telijken wadom.....	12½
24. Heb ik wel genoeg voor de eeuwigheid?.....	12½	62. De Christen.....	15
25. Tweede Gesch. der Christe- lijke liefde voor Kinderen	15	63. Aanprijzing van een God- vruchtig huiselijk leven...	15
26. Voor Dienstheden.....	17½	64. Herinner. van een' Dorpsl.	12½
27. Over de Feesten.....	12½	65. Wenken omtrent het gebrek aan schuldgevoel.....	15
28. Iets voor Armen.....	7½	66. Handl. tot de Algem. Kaart der Christel. Zedingspost.	30
29. Jezus, de Genesmoester....	10	67. De wederzijdsche pligten in het Christel. leven.....	17½
30. Evangel. herinneringen aan oude lieden.....	15	68. De ware vooruitgang.....	10
31. Verzameling van leez. brie- ven en opwekk. verhalen.	12½	69. Gods hoogheid en der Men- schen geringheid naar Jev. XI: 12—18.....	10
32. Opwekk. tot weltevredenheid	12½	70. Hoe wil de Heer dat zijne Discipelen omtrent Hem zullen gezind zijn.....	10
33. Een goed woord aan Christen- ouders over de opvoeding.	15	71. Godsdienstigheid uit nood...	12½
34. Franke, de kracht des geloofs	12½	72. Bid zonder ophouden.....	12½
35. Schets van het leven van Afrikaner.....	7½	73. Het beste Avondmaalskeed.	20
36. Waarschuwing tegen het kwaadspreken.....	7½	74. Daniël.....	20
37. Iets over de Zelfkennis.....	15	75. De beste Fakkel op de levensr.	10
38. Een woord van onderrigt en troost in Sterfhuizen.....	20		